

ЖИВКА И СЛАВКА

Имало едно време две малки момиченца. Едното се казвало Живка, а другото Славка. Тѣ, ако и да били близначета, не си приличали твърде: Славка се славѣла съ хубостъ, а Живка съ живостъ и пѣргавина.

Единъ день тѣ седѣли на припекъ предъ бащината си кѣща и шиели по една кърпичка за имения день на баба си.

— Свършихъ, — извикала Славка и отпустинала рѣце на колѣнетѣ си.

— Свърши ли? Че какъ толкова скоро? попитала Живка.

— Е, че какво ще се бавя повече върху една кърпичка и то за баба? — отвърнала Славка.

— Я да я видя.

— О, хо! — почувдила се Живка — че какви сж тия бодове? — Едни голѣми — цѣлъ прѣстъ, други малки и разкривени, а пѣкъ трети едвамъ се виждатъ?...

— Че... нищо, — като насъ. — Това сж баби, тѣзи дѣщери, а пѣкъ малкитѣ — внученца, — смѣла се Славка. Пѣкъ и да не е хубава, кой ли толкозъ ще гледа кърпата на баба... Тя кжде ли ходи?...

— Ехъ, Славке, Славке, ти винаги тѣй правишъ. Тѣй направи и съ чорапитѣ, — казала Живка.

— Че какво, лоши ли бѣха чорапитѣ? Само дето бѣхъ забравила на единия да уплетя пета.

— Да, и дето бѣ направила: единия по-късъ и по-широкъ, а другия — по-тѣсенъ и по-дълъгъ.

— Да, но като ги изопнешъ — ставаха еднакви, — оправдаваше се Славка.

— Ами пристилката, ма Славке? ...

— Че какво? Тя си бѣше хубава, само дето сбъркахъ, че пришихъ джоба обѣрнатъ надолу ...

— Ами рокличката на бебето?

